

Dins dels plecs del cor

Un relat de: [brins](#)

Mai no he volgut parlar-vos de por, de tristesa ni d'abatiment, i tampoc no ho faré ara... us escric, tan sols, per fer-vos saber com agraeixo les esperances que em va regalar.

A tu, estimada filla, t'agraeixo la música d'uns mots que pretenien forjar-me afanys de guariment i il·lusió vers la lluita per la vida; a tu, benvolgut fill, la fortalesa amb què intentaves afrontar una dissort evident, cercaves amb delit trossets de cel que poguessin predir temps millors; a tu, apreciat gendre, els ulls refulgents de llum sota d'un cel que enfosquia; a tu, preada nora, la generositat amb què em feres aquell últim brou que simulava ser preludi de molts altres sopars; a vosaltres, estimadíssims néts, aloses innocents, l'incendi de roses vermelles que sempre duieu a les galtones quan veniu a veure'm a l'hospital; com m'hauria agradat poder veure-us créixer... I a tu, amadíssima esposa, els ànims constants que m'encoratjaven a volar l'aire i a nedar l'onatge; el teu confort m'enfortia com el més potent huracà.

Gràcies a tots per haver intentat cisellar-me esperança dins dels plecs del cor, malgrat que la dura realitat rellisqués per ossos humits; per regalar-me, més enllà de qualsevol concert, un ball de fe que demostrava que m'estimàveu tant com us estimava jo. Ara que ja han caigut amb estrèpit tots els mirallets de colors, sapigheu que el meu agraïment arriba molt més amunt que aquest cel blau.

Gràcies per deixar-me somiar en allò que no podia ser real...